

Sygn. akt I Ca 614/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2023 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący Sędzia Katarzyna Powalska

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2023 roku w Sieradzu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w D.

przeciwko (...) SA z siedzibą w S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wieluniu VIII Zamiejscowy Wydział Cywilny w P.

z dnia 20 października 2022 roku, sygn. akt VIII C 74/21

I. zmienia zaskarżony wyrok w całości w ten sposób, że:

A. zasądzoną w punkcie 1 kwotę odszkodowania 10 795 złotych obniża do wysokości 2 456 (dwa tysiące czterysta pięćdziesiąt sześć) złotych, oddalając powództwo dalej idące;

B. punktowi 3 nadaje następujące brzmienie: „2. zasądza od powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w D. na rzecz pozwanego (...) SA z siedzibą w S. (...) (jeden tysiąc osiemset dziewięćdziesiąt dwa) złote tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od uprawomocnienia wyroku do dnia zapłaty”;

C. nakazaną do pobrania od pozwanego w punkcie 4 należność z tytułu wydatków obniża z kwoty 683,08 złotych do wysokości 148 (sto czterdzieści osiem) złotych;

II. oddala apelację w pozostałej części;

III. zasądza od powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w D. na rzecz pozwanego (...) SA z siedzibą w S. 1550 (jeden tysiąc pięćset pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia następnego po upływie tygodnia od doręczenia powodowi odpisu wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt I Ca 614/22

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sądu Rejonowego w Wieluniu z dnia 20 października 2022 r. wydanym w sprawie VIII C 74/21 zasądzono od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz powoda (...) Sp. z o. o. w D. 10.795,00 zł z odsetkami

ustawowymi za opóźnienie od dnia 25 lipca 2019 r. do dnia zapłaty (pkt 1. wyroku) oraz w pozostałym zakresie oddalono powództwo (pkt 2. wyroku). Ponadto, zasądzono od pozwanego na rzecz powoda 4.367,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty (pkt 3. wyroku) oraz nakazano pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wieluniu 683,08 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych (pkt 4. wyroku).

Powyższe orzeczenie zostało wydane w oparciu o następujący stan faktyczny:

W dniu 8 maja 2019 roku doszło do zdarzenia, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki T. (...) o nr rej. (...) należący do segmentu (...). W związku z powstałą szkodą poszkodowany wynajął pojazd zastępczy marki A. (...) w oparciu o umowę najmu z powodem w dniu 20 maja 2019 roku. Umowa została zawarta na czas likwidacji szkody. Odpowiedzialność cywilną sprawy zdarzenia ponosi pozwany, który wystawił dla pojazdu sprawcy polisę ubezpieczeniową.

Szkoda została zgłoszona pozwanemu w drodze elektronicznej w dniu 8 maja 2019 roku. W tym samym dniu poszkodowany został poinformowany o możliwości zorganizowania przez pozwanego bezgotówkowego najmu pojazdu zastępczego u partnerów (...), 99 R., A. oraz S.. Poszkodowany nie skorzystał z powyższej propozycji.

Pojazd zastępczy wypożyczony u powoda był używany przez pozwanego przez okres 29 dni. Strony umowy najmu pojazdu ustalił stawkę za dobę najmu na kwotę 550 zł brutto. Za świadczone usługi powód wystawił poszkodowanemu fakturę Vat z dnia 24 czerwca 2019 roku, nr (...) na kwotę 15 950,00 zł.

W dniu 20 września 2019 roku powód zawarł z poszkodowanym umowę przelewu wierzytelności przysługującej mu wobec ubezpieczyciela sprawy zdarzenia z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Poszkodowany oświadczył iż na okres naprawy pojazdu nie posiadał środków na zakup nowego pojazdu, a wynajmowany pojazd służył do wykonywania codziennych obowiązków. Powód poinformowała pozwanego o wysokości kosztów związanych z najmem samochodu i wezwał go do zapłaty tych kosztów. Pozwany zapłacił powodowi tytułem odszkodowania kwotę 4 605,00 zł, a w pozostałym zakresie odmówił wypłaty odszkodowania, przyjmując za uzasadniony czas najmu na 15 dni przy stawce za dobę – 307,00 złotych. Biegły sądowy z zakresu techniki motorycznej, wyceny wartości oraz kosztów i jakości napraw pojazdów T. K. w swojej opinii wskazał, iż istniały dwa możliwe warianty ustalenia uzasadnionego czasu naprawy pojazdu;

I – przy założeniu rozpoczęcia naprawy z chwilą akceptacji kosztorysu serwisowego przez ubezpieczyciela z uwagi, iż nie było technologicznego przeciwwskazania, aby rozpocząć, jak również serwis miał gwarancje płatności w związku z podpisanymi przez poszkodowanego oświadczeniami – uzasadniony czas naprawy pojazdu wynosił 21 dni;

II – przy założeniu rozpoczęcia naprawy z chwilą otrzymania informacji o przyjęciu przez pozwanego odpowiedzialności za szkodę- uzasadniony czas naprawy wynosił – 28 dni.

Sąd Rejonowy rozpoznając powyższą sprawę doszedł do przekonania, że zastosowana przez powoda stawka w wysokości 550,00 zł brutto za dobę najmu pojazdu zastępczego w klasie samochodu poszkodowanego mieści się w granicach rynkowych stawek najmu bezgotówkowego i dlatego tę wysokość Sąd I instancji uznał za uzasadnioną. Przyjął również za zasadny pogląd, zgodnie z którym uzasadniony czas naprawy pojazdu wynosił (w myśl wariantu drugiego opinii biegłego) 28 dni. Zdaniem Sądu Rejonowego, przed przyjęciem odpowiedzialności przez ubezpieczyciela za szkodę, ryzykowne byłoby dla warsztatu naprawczego zamówienie części zamiennych i rozpoczęcie naprawy. Ubezpieczyciel mógłby bowiem wtedy nie przyjąć odpowiedzialności lub przyjąć inną wartość kosztów naprawy, co mogłoby skutkować koniecznością przyjęcia innych elementów do wymiany czy naprawy. Z tych względów, Sąd zasądził na rzecz powoda różnicę względem wypłaconej przez ubezpieczyciela kwoty, przy założeniu uzasadnionego najmu pojazdu zastępczego w okresie 28 dni po 550.00 zł.

Apelację od tego orzeczenia wywiódł pełnomocnik pozwanego, zaskarżając je w części, tj.

1. w części objętej pkt 1. w całości,
2. w części objętej pkt 3 i 4 wyroku co do całości rozstrzygnięcia.

Zaskarżonemu wyrokowi skarżący zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, to jest:

a) art. 233 § 1 k.p.c. i art. 327¹ § 1 pkt 1 k.p.c. – poprzez brak wszechstronnego rozważenia stanowiska pozwanej i poniesionych zarzutów, do których Sąd I instancji w ogóle się nie odniósł w uzasadnieniu orzeczenia – to jest:

- faktów wynikających z dokumentów z akt szkody OP20/2090/19 co do tego, że Pozwana poinformowała poszkodowanego mailem w dniu 8 maja 2021 r. o możliwości zorganizowania najmu pojazdu zastępczego i warunkach na jakich ma to być zorganizowane,
- faktów, iż Pozwana przedstawiła poszkodowanemu propozycję najmu pojazdu wskazującą na warunki - stawki najmu pojazdu, wypożyczalnie, z którymi współpracuje pozwana wypożyczające pojazdy zastępcze bez limitu kilometrów z aktualnym ubezpieczeniem OC i AC, a Wynajmujący pojazd w związku z likwidowaną przez pozwaną szkodą nie ponoszą także ewentualnych kosztów związanych z pokryciem udziału własnego w nieumyślnie wyrządzonych szkodach w pojeździe zastępczym,

co miało istotny wpływ na wynik sprawy, bowiem skutkowało uznaniem za uzasadniony kosztów najmu pojazdu zastępczego według stawki Powódki, w sytuacji, gdy koszty te nie były ani celowe, ani ekonomicznie uzasadnione ponad stawkę uwzględnioną przez Pozwaną,

b) art. 227 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. - poprzez dokonanie wadliwej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w kontekście materialnoprawnych podstaw rozstrzygnięcia i uznanie, że wydana w sprawie opinia biegłego sądowego specjalisty z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego w zakresie wariantu II uzasadnionego czasu naprawy pojazdu, stanowi dowód okoliczności istotnej dla rozstrzygnięcia i w konsekwencji uznanie na jej podstawie za uzasadniony okres 28 dni najmu pojazdu w sytuacji, gdy opinia biegłego w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy nie stanowi dowodu na zasadność okresu najmu, a stanowi jedynie dowód w zakresie wiadomości specjalnych biegłego - to jest jaki był uzasadniony technologicznie czas naprawy pojazdu, co miało istotny wpływ na wynik sprawy, bowiem skutkowało uznaniem za uzasadnione kosztów najmu pojazdu zastępczego za okres 28 dni

c) naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj.: art. 233 § 1 k.p.c. poprzez naruszenie zasad doświadczenia życiowego i zasady logicznego rozumowania skutkujące błędnym uznaniem przez Sąd Rejonowy, że możliwość rozpoczęcia naprawy pojazdu pojawia się dopiero w chwili przyjęcia odpowiedzialności przez Pozwaną, a w konsekwencji wadliwe uznanie, za uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego przez okres 28 dni,

a w konsekwencji naruszenie:

2. art. 100 zd. pierwsze k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (dalej u.k.s.c.) - poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i obciążenie pozwanej kosztami procesu na rzecz Powódki w kwotach wskazanych w wyroku,

3. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

a) art. 354 § 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks Cywilny (dalej k.c.) w zw. z art. 16 ust. 1 pkt 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (dalej ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych) – poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji uznanie, że nie naruszało zasady minimalizacji szkody wynajmowanie przez poszkodowaną pojazdu zastępczego po stawce zaproponowanej przez Powódkę w wysokości 550 zł brutto/dobę przez okres 28 dni, gdzie ekonomicznie

uzasadnioną stawką za którą Pozwana zaproponowała Poszkodowanemu wynajem pojazdu zastępczego była stawka 307,00 zł brutto, a uzasadnionym okresem wynajmu był okres 15 dni najmu pojazdu zastępczego – w tym 7 dni technologicznej naprawy, co przemawia za uznaniem, że Sąd I instancji w sposób nieuprawniony obciążył Pozwaną kwotą w wysokości wskazanej w wyroku, w sytuacji, gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy dowodzi okoliczności przeciwnej,

b) art. 822 § 1 k.c. oraz 826 k.c. w zw. z art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (dalej ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych) - poprzez ich błędną wykładnię oraz niezastosowanie (dot. 822 i 826 k.c.) wskutek czego obciążenie pozwanej obowiązkiem zapłaty odszkodowania z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego w wysokości wskazanej w wyroku, w sytuacji, gdy koszty te jako nie pozostające w związku przyczynowym ze szkodą nie były celowe i ekonomicznie uzasadnione, a w konsekwencji nie są objęte odpowiedzialnością pozwanej z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty, skarżący wniósł o:

1. zmianę pkt 1. zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa;
2. zmianę pkt 3. i 4. wyroku poprzez rozstrzygnięcie o kosztach procesu za I instancję stosownie do wyniku procesu;
3. zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania przed Sądem II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, zgodnie z art. 98 § 1¹ k.p.c.

W odpowiedzi na apelację, pełnomocnik strony powodowej wniósł o jej oddalenie w całości i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na częściowe uwzględnienie.

Na wstępie podnieść należy, że niniejsza sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym. Wobec tego - zgodnie z art. 505¹³ § 2 k.p.c. - skoro Sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku zawiera jedynie wyjaśnienie jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa. Trzeba mieć także na uwadze, że w postępowaniu uproszczonym apelacja ma charakter ograniczony, a celem postępowania apelacyjnego nie jest ponowne rozpoznanie sprawy, ale wyłącznie kontrola wyroku wydanego przez Sąd I instancji w ramach zarzutów podniesionych przez skarżącego. Innymi słowy, apelacja ograniczona wiąże Sąd Odwoławczy, a zakres jego kompetencji kontrolnych jest zredukowany do tego, co zarzuci w apelacji skarżący. Wprowadzając apelację ograniczoną, ustawodawca jednocześnie określa zarzuty, jakimi może posługiwać się jej autor i zakazuje przytaczania dalszych zarzutów po upływie terminu do wniesienia apelacji – co w polskim porządku prawnym wynika z art. 505⁹ § 1¹ i 2 k.p.c. (tak też Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały składu 7 sędziów z dnia 31 stycznia 2008 roku, sygn. III CZP 49/07, publ. OSNC Nr 6 z 2008 r., poz. 55; tak również M. M. w: „Apelacja w postępowaniu cywilnym. Komentarz. Orzecznictwo”, W. 2013, s. 305 – 306). Tym samym w ramach niniejszego uzasadnienia poprzestać należy jedynie na odniesieniu się do zarzutów apelacji, bez dokonywania analizy zgodności zaskarżonego rozstrzygnięcia z prawem w pozostałym zakresie.

Wszelkie podniesione w apelacji zarzuty sprowadzały się w istocie do zakwestionowania zasadności zasądzenia w ramach odszkodowania, poniesionego kosztu najmu samochodu zastępczego przy stawce przekraczającej 307 zł na dobę oraz długości uzasadnionego najmu pojazdu zastępczego.

Odnosząc się do pierwszej kwestii, należy zauważyć, że w ocenie Sądu Okręgowego niezasadne jest przyjęcie jako uzasadnionej stawki dobowej najmu pojazdu w kwocie 550,00 zł. Jak bowiem ustalono w niniejszym postępowaniu,

do zdarzenia szkodzącego doszło 8 maja 2021 r. W tym też dniu poszkodowany został poinformowany przez ubezpieczyciela o możliwości zorganizowania przez pozwanego bezgotówkowego najmu pojazdu zastępczego u swoich partnerów, co skutkowałoby lepszą ofertą najmu. Poszkodowany nie skorzystał z powyższej propozycji. Zgodnie z przedstawionymi przez ubezpieczyciela zasadami, akceptowalną przez ubezpieczyciela stawką pojazdu zastępczego była stawka w wysokości 307,00 zł za dobę. Tak jednak Sąd I instancji nie nadał tej okoliczności właściwej rangi przy wyrokowaniu.

W tym miejscu przypomnieć trzeba, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów powinno odpowiadać wartości stanowiącej pełną kompensatę poniesionego uszczerbku, zatem jednym z jego składników jest zwrot poniesionych kosztów korzystania z pojazdu zastępczego w zakresie obejmującym okres technologicznie uzasadnionej naprawy pojazdu uszkodzonego.

Ocena czy poniesione przez poszkodowanego koszty w tym względzie powinny być objęte odszkodowaniem musi być dokonana przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy, a w szczególności w zależności od ustalenia czy zachodzi normalny związek przyczynowy pomiędzy poniesieniem tego wydatku, a zdarzeniem szkodzącym oraz czy poniesienie tego kosztu było obiektywnie uzasadnione i konieczne (por. uchwała SN z dnia 18 maja 2004 r, III CZP 24/04, OSNC 2005, str. 7-8 poz. 117).

W odniesieniu do przywołanego wcześniej przez ubezpieczyciela zastrzeżenia, że jest on w stanie zaakceptować najem pojazdu do poziomu 307,00 zł za dobę, warto zauważyć, że ubezpieczyciel poinformował również, że istnieje możliwość skorzystania z usługi najmu samochodu zastępczego w ramach sieci partnerskiej współpracującej z ubezpieczycielem i że w celu skorzystania z usługi najmu firmy współpracującej z pozwanym, należało przekazać informację zwrotną. Poszkodowany pozostał jednak bierny, nie przejmując się, czy jego zachowanie czyni zadość zasadzie minimalizacji szkody. W konsekwencji najął samochód po stawce znacznie wyższej, bo opiewającej na 550,00 zł za dobę. W tym zakresie rację przyznać zatem trzeba skarżącemu, że Sąd Rejonowy w sposób niedostateczny dokonał analizy zgromadzonego materiału dowodowego pod kątem obowiązku minimalizacji szkody przez poszkodowanego. Poszkodowany miał wiedzę, iż ubezpieczyciel jest w stanie zapewnić mu samochód zastępczy, oferowany po stawce znacznie niższej aniżeli przedsiębiorstwo strony powodowej. Powyższe w ocenie Sądu Okręgowego świadczy o niewywiązaniu się przez poszkodowanego z obowiązku minimalizacji szkody. Zupełnie niezrozumiałym jest bowiem korzystanie z oferty znacznie droższej w sytuacji, w której istotne warunki oferty zarówno w wypożyczalni współpracującej z ubezpieczycielem jak i wypożyczalni powódki są absolutnie porównywalne. Poszkodowany, kierując się dyrektywą minimalizacji szkody powinna rozważyć skorzystanie z oferty podmiotu współpracującego z ubezpieczycielem i uniknąć tym samym generowania większych wydatków po stronie ubezpieczyciela. W świetle powyższego oczywistym pozostaje, że poszkodowany miał możliwość wybrać współpracę ze wskazaną przez ubezpieczyciela, tańszą wypożyczalnią samochodów w ramach ciężącego na nim obowiązku minimalizacji szkody, a jeśli tego nie uczynił, to czyniła to na własne ryzyko.

Oczywistym pozostaje, że ubezpieczyciel nie może narzucać konkretnego podmiotu, z którym poszkodowany winien zawrzeć umowę najmu pojazdu zastępczego, co bynajmniej nie oznacza zupełnej dowolności w zakresie obciążania nadmiernie kosztami ubezpieczyciela biorącego na siebie odpowiedzialność za szkodę. Brak jest bowiem racjonalnych argumentów dla zachowania polegającego na wyborze droższej oferty wypożyczalni powódki, w sytuacji w której ubezpieczyciel był w stanie zagwarantować najem pojazdu po niższej stawce. Powyższe skłania do przyjęcia, że wbrew ustaleniom Sądu I instancji, za celowe i ekonomicznie uzasadnione można uznać jedynie najem samochodu zastępczego przez poszkodowanego do stawki 307,00 zł, nie zaś przyjętej przez Sąd I instancji stawki 550,00 zł, uznanej przez Sąd Rejonowy jako mieszczącej się w granicach stawek rynkowych. Odnoszenie się do (bliżej nieokreślonych przez Sąd) stawek rynkowych w sytuacji, gdy dostępna jest oferta prawie dwukrotnie tańsza, nie może być uznane za zgodne z dyrektywą minimalizacji szkody.

Strona powodowa nie wykazała zarazem racjonalnych przyczyn, dla których poszkodowany miałby się zdecydować na najem pojazdu zastępczego po stawce wyższej.

Z tych względów, Sąd Okręgowy odmiennie aniżeli Sąd Rejonowy przyjął, że uzasadnioną ekonomicznie stawką pojazdu zastępczego będzie co do zasady stawka 307,00 zł.

Drugą okolicznością która wpływa na konieczność skorygowania zaskarżonego wyroku, jest niezasadne przyjęcie przez Sąd Rejonowy 28 dni jako uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego. Sąd dokonał w tym zakresie nie swobodnej, lecz dowolnej oceny dowodów, przyjmując jako pewnik wariant drugi zaproponowany przez biegłego. Powtórna analiza opinii biegłego wskazuje jednak na niezrozumiałe, oderwane od rzeczywistości przedstawienie przez biegłego sekwencji wydarzeń w czasie, abstrahując kompletnie od tego, jak w rzeczywistości przebiegał najbliższy miesiąc po zaistnieniu szkody (8 maja).

Zdaniem Sądu II instancji, nie znajduje uzasadnienia z punktu widzenia zasady dążenia do minimalizowania szkody oczekiwanie przez poszkodowanego z rozpoczęciem naprawy uszkodzonego samochodu na otrzymanie środków pieniężnych od ubezpieczyciela czy też przejęcie odpowiedzialności przez pozwanego. Odszkodowanie z tytułu odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciela posiadacza pojazdu przysługuje niezależnie od tego, czy poszkodowany (uprawniony do wypłaty ubezpieczenia) zdecydował się na dokonanie naprawy, czy też nie. W utrwalonym orzecznictwie wskazuje się niezmiennie, że samo rzeczywiste naprawienie szkody w pojeździe nie ma wpływu na zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela, która powstaje już w momencie wyrządzenia szkody przez sprawcę, tj. w momencie wypadku. W niniejszej sprawie szkoda powstała dnia 8 maja 2021 r. Dnia 15 i 27 maja 2021 r. miały miejsce oględziny samochodu, zaś kosztorys serwisowy został zaakceptowany przez Towarzystwo (...) 27 maja 2021 r. Zatem już wówczas poszkodowany miał pewność co do wartości poniesionego uszczerbku, za który odpowiedzialność ponosi ubezpieczyciel.

W ocenie Sądu odwoławczego w tej dacie więc zaczął liczyć się uzasadniony okres technologicznej naprawy samochodu uzasadniający tym samym najem pojazdu zastępczego przez poszkodowanego co najwyżej do 11 czerwca 2021 r. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem doktryny i orzecznictwa, w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem, z którego szkoda wynikła, pozostają koszty najmu samochodu zastępczego tylko w okresie niezbędnym do dokonania naprawy pojazdu. Zwlekanie przez poszkodowanego do uzyskania wypłaty środków z odszkodowania nie jest objęte tymże okresem. Innymi słowy, naprawa pojazdu (jeśli poszkodowany by się na nią zdecydował) powinna zacząć się z momentem ustalenia zakresu uszkodzeń przez zakład ubezpieczeń i nie ma tu znaczenia przyjęcie odpowiedzialności przez ubezpieczyciela. Faktem jest, że nie można wymagać od poszkodowanego posiadania zgromadzonych funduszy własnych, z których sfinansowałby naprawę samochodu, oczekując dopiero na ich zwrot od ubezpieczyciela. Niemniej jednak, nic nie stało na przeszkodzie, aby poszkodowany decydujący się na naprawę, dokonał jej w sposób bezgotówkowy, gdzie taki sposób dokonywania napraw jest pewnym standardem także w autoryzowanych serwisach samochodowych.

Warto również zauważyć, że strona powodowa w żaden sposób nie udowodniła, aby poszkodowany uzależniał naprawę od otrzymania odszkodowania i że w przeciwnym razie nie dokonałby naprawy. Jednostronna decyzja poszkodowanego o zwlekaniu z rozpoczęciem naprawy i w konsekwencji wydłużeniu najmu pojazdu zastępczego, z całą pewnością nie była wyrazem chęci minimalizowania szkody po jego stronie. Skoro więc poszkodowany najął samochód zastępczy 20 maja 2021 r., to za uzasadniony należało uznać czas od najęcia samochodu do dnia akceptacji kosztorysu (20.05. – 27.05.) – 8 dni oraz okres naprawy samochodu (na który składa się okres technologicznej naprawy pojazdu – 8 dni, ale także czas oczekiwania na części zamienne i dni wolne od pracy – łącznie 15 dni), , co daje razem 23 dni.

Tym samym, Sąd Okręgowy uznał za uzasadniony najem pojazdu zastępczego w okresie 23 dni po stawce 307,00 zł tj. generującym łączne koszty na poziomie 7.061,00 zł. Od tak ustalonej kwoty należało odjąć kwotę 4.605,00 zł wypłaconą przez ubezpieczyciela. Biorąc powyższe pod uwagę, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. Sąd zmienił wyrok Sądu I instancji w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powoda jedynie 2.456,00 zł (7.061,00 zł – 4.605,00 zł), oddalając powództwo dalej idące. Z tych wszystkich względów orzeczono jak w punkcie I.A. wyroku, oddalając apelację w pozostałej części jako niezasadną, o czym orzeczono w punkcie II. wyroku Sądu Okręgowego.

Zmiana orzeczenia Sądu I instancji w zakresie roszczenia głównego skutkowałą koniecznością zmiany rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu. Ostateczne rozstrzygnięcie oznacza bowiem, że pozwany uległ w procesie jedynie w 21,6% i w takim zakresie będzie odpowiedzialny za powstałe koszty procesu.

Skoro zatem łącznie wygenerowane przez obie strony koszty procesu w I instancji wyniosły 7.984,00 zł, a koszty po stronie pozwanej uplasowały się na poziomie 3.617,00 zł, to stosując zasadę stosunkowego rozdzielania kosztów, koszty za powstanie których odpowiedzialna jest pozwany, wynoszą jedynie 1.725,00 zł (7.984,00 zł x 21,6%). Z tych względów, zasądzone od powoda na rzecz pozwanego pozostała kwota, tj. 1.892,00 zł (3.617,00 zł – 1.725,00 zł) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, o czym orzeczono w punkcie I.B wyroku.

Jednocześnie, kierując się analogicznymi względami, w punkcie I. C wyroku nakazaną do pobrania od pozwanego w punkcie 4. należność z tytułu wydatków obniżono z kwoty 683,08 zł do wysokości 148,00 zł (683,08 zł x 21,6%).

Tym samym, jedynie w części można potraktować apelację skarżącego pozwanego jako zasadną. Zmieniając zaskarżony wyrok poprzez obniżenie zasądzonej kwoty o 8.339 zł, Sąd Okręgowy przyjął, że pozwany wygrał w postępowaniu apelacyjnym w 77 % i to w takim zakresie koszty postępowania apelacyjnego będą obciążać stronę powodową. Zatem wobec ustalenia łącznych kosztów postępowania drugoinstancyjnego na 4.350,00 zł (z czego po stronie powodowej 1.800,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz po stronie pozwanego 1.800,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz 750,00 zł tytułem opłaty od apelacji), strona powodowa jest odpowiedzialna za powstałe koszty procesu w kwocie 1.550,00 (4.350 zł x 77% - 1.800,00 zł), którą zasądzone od strony powodowej na rzecz strony pozwanej w punkcie III. wyroku, tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie ustalonymi w oparciu o art. 98 § 1¹ in fine k.p.c.